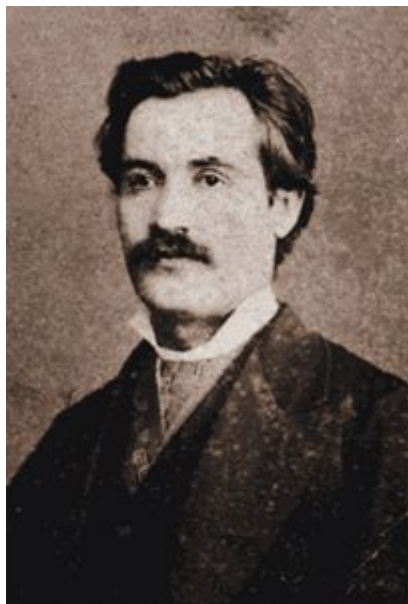

[„E CURIOS CUM LEGILE...”] – de Mihai Eminescu [26 februarie 1883]

E curios cum legile cele mai importante trec cu iuțeala fulgerului prin conștiința votatorilor noștri. Vorbim de convențiunea de estrădare cu Țările de Jos sub care vedem semnul prețiosului d. Mitileneu. În sine n-avem nimic de zis în contra unei convențiuni de estradare pentru crime comune, încheie-se ea cu Țările de Jos sau cu oricare alt stat; cestiunea e cu totul alta: ca nu sub numele și firma de estradare pentru crime comune să se strechure estradarea pentru delicta politice sau pentru fapte conexe cu crimele politice și rezultate din ele.

Nu Olanda este țara care ne-ar inspira vreo îndoială în privirea interpretării convențiunii. Există însă alte state, în care stările de lucruri sunt departe de a fi atât de fericite, pline de regulă și soliditate, precum sunt în harnica și inteligenta Olandă; se poate deci ca această convenție cu totul inofensivă, dacă privim statul cu care se încheie, să devie esențial alta dacă se va încheia cu alt stat

în aceeași formă și cu același text.

Art. 11 al Constituțiunii zice:

Toți străinii aflători pe pământul României se bucură de protecțiunea dată de lege persoanelor și averilor în genere.

Credem că nici o punere la cale internațională nu poate și nu trebuie să zădărnicească acest principiu constituțional. Sub numirea de „străinii aflători pe pământul României” se cuprind în cazuri multe români din provinciile vecine cari nu sunt încă împământeniți.

Pentru noi însă e just ceea ce permit legile noastre, injust ceea ce ele opresc.

Dreptul de a caracteriza faptul, de a-l numi delict politic sau comun, de-a recunoaște că merită sau nu să fie pedepsit, trebuie să aparțină justiției noastre și nu interpretării străine.

Pe cât convenția aceasta nu e sancționată încă și nici a trecut prin Senat ar fi de dorit să nu se primească decât amendată, și anume: că faptul trebuie caracterizat de justiția statului căruia i se cere estradarea, rezervă relevantă și de Franța în ocazii analoge. N-am dori ca prin interpretări subtile, prin analogii etc. să se nimicească dreptul de azil de care se bucură refugiații politici în țările noastre. Toate tocmelele țării acesteia sunt prea slabe pentru ca-ntr-o zi să n-avem poate noi înșine nevoie de dreptul de azil al străinătății. N-am voi să vedem estradați de pe pământul României, sub pretextul poate a unor delikte comune, oameni politicește oricât de vinovați, dar nevinovați și în înțelesul legilor noastre și după conștiința noastră publică.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro